

HOOFDSTUK 4

De tijd schoof verder zonder dat ik het echt merkte. Niet in grote sprongen, maar stilletjes, bijna ongemerkt. Op een dag besepte ik dat het al lang geen weken meer waren. De wereld was veranderd van kleur, de lucht voelde anders aan en ergens onderweg was ik mee verschoven, zonder dat het een bewuste keuze was geweest.

Ik leefde door. Niet omdat ik daar klaar voor was, maar omdat stilstaan geen optie bleek.

De dagen vroegen iets van mij en ik gaf wat ik kon, soms meer, soms minder. Mijn hoofd deed wat het moest doen, terwijl mijn hart vaak ergens anders bleef hangen. Bij haar. Bij wat er niet meer was. Bij wat nooit meer terug zou komen.

Er waren momenten waarop ik haar minder scherp voelde. Niet weg, maar verder weg, alsof ze zich iets dieper had genesteld. Dat maakte me tegelijk rustiger en onrustig. Rustiger omdat het draaglijker werd maar onrustig omdat het voelde alsof ik haar stukje bij beetje verloor. Ik leerde dat beide gevoelens naast elkaar konden bestaan ook al botsten ze vaak. Ik wandelde nog steeds veel, maar anders dan vroeger. Niet

meer om te ontsnappen, eerder om mezelf bijeen te houden. Mijn voeten vonden vanzelf hun weg, terwijl mijn gedachten hun eigen tempo volgden. Soms liep ik een hele straat door zonder iets echt te zien. Andere keren bleef ik hangen bij iets kleins, een detail dat me onverwacht raakte en me even uit mezelf haalde. Een kind dat lachend speelde in de speeltuin, diezelfde blonde krulletjes dat zij altijd heeft gehad.

Het leven vroeg weer aanwezigheid. Niet alles tegelijk, maar beetje bij beetje. Ik merkte dat ik vaker reageerde in plaats van enkel te ondergaan. Dat ik af en toe lachte zonder schuldgevoel. Dat ik soms pas achteraf besepte dat er een moment was geweest waarop het verdriet niet alles had ingenomen.

Toch bleef ze overal tussen zitten. In gedachten die ineens opkwamen. In stiltes die langer duurden dan normaal. In dat lege gevoel dat zich soms onverwacht meldde, zelfs op dagen die goed waren. Ik begon te begrijpen dat verdergaan niet betekende dat zij minder belangrijk werd. Het betekende alleen dat ik haar anders meedroeg, een speciale plaats in mijn hart die enkel voor haar is.

Langzaam werd duidelijk dat rouw geen rechte lijn is. Het beweegt, trekt zich terug en komt weer dichterbij. En ergens

daarin bewoog ik mee, soms tegen mijn zin, soms bijna vanzelf. Niet sterker, niet genezen, maar wel aanwezig in mijn eigen leven.

Het was geen overwinning. Geen einde. Alleen een volgende stap, gezet zonder zekerheid, maar met alles wat ik had.

Na veel van die dagen die langzaam verder gingen besloot ik een middag enkele maanden later de benen te strekken en op mijn fiets te stappen. Het voelde goed om te bewegen, het ritme van het trappen bracht iets kalms met zich mee, alsof de wereld langzaam weer een beetje op zijn plek viel. Langs de rivier hield ik mijn tempo laag, keek naar het water dat rustig voorbij stroomde en luisterde naar het zachte ruisen van de bomen.

Opeens fladderde er een vlinder voor me, hij bleef een moment in de buurt van een bloemenperk hangen, alsof hij wilde dat ik hem opmerkte.

Ik trapte wat langzamer en keek hoe hij sierlijk heen en weer bewoog. Niet groot of bijzonder, gewoon een klein teken dat er iets van leven om me heen bleef bestaan, iets dat zachtjes bewees dat ik nog steeds kon zien en voelen.